

אגדת

החולד

קוראה

כשכדור הארץ היה עוד צעיר לחולד היו עיניים כמו לכל החיות האחרות. אך הוא חי ביער ששם הערפלים התרוממו מביצות וקרני השמש רק בקושי יכלו לעבור בין העצים. לכן עיני החולד לא יכלו לחדור את החושך. לשווא היו לו העיניים. "יש לי עיניים ואני רוצה לראות היטב" אמר לעצמו החולד "לראות עצים ולא צל של עצים, לראות עננים ולא צל של עננים. אני רוצה לראות טוב יותר מכל החי עלי האדמות." והחולד התחיל לבנות לו בית לא ביער, אלה בשדה פתוח, שם איפה שהאופקים הם רחבים ושמיים נראים ללא גבולות. ועיני החולד נעשו בהדרגה חדים יותר ובהירים יותר, ותוך זמן קצר הוא יכול היה לראות טוב יותר מכל החיות האחרות. כשהדבר הגיע לאוזני העיט, מלך הציפורים, הוא לא האמין בדבר: "האם יתכן שחולד יתחרה בי בחדות הראיה? עכשיו אתרומם גבוה לשמיים, אביט עליו משם והוא יראה אותי רק כשיהיה כבר בטפרים שלי."

והעיט התרומם לשמיים גבוה-גבוה, עד שכמעט נעלם מעיני חיות הארץ. אך החולד, שיכול היה להבחין בקימוטים שעל פני הירח, רק צחק כשראה את המאמצים של העיט. עד שהעיט הספיק להתנפל עליו מלמעלה, החולד כבר הסתתר בין הסלעים. ואז העיט החליט על תעלול. "אינני מאמין" הוא קרא "שעיניך חדות כל כך. אלה רק רגליים שלך שמהירות. הרגשת בי רק כשהייתי כבר נמוך והספקת להסתתר." החולד לא מוכן היה לסבול עלבון כזה. הוא יצא אל מול העיט ואמר "הנה אני לפניך. תרים אותי גבוה על כנפיך ואז נראה מי טוב יותר רואה את האדמה מהגובה." העיט צחק, תפס את החולד בטרפים ועלה אתו לשמיים. "מה אתה רואה שם למטה?" שאל העיט. "אני רואה סלעים ערומים ופיסות דשא בין הסלעים." "עיניך טובות" אמר העיט "ומה עוד אתה רואה?" "אני רואה קן ציפורים על הסלע בודד, ואת הגוזל שלך. הוא פותח כל הזמן את המקור הצהוב שלו." "ומה אתה רואה עוד בקן?" "עצמות לבנות, ישנות וטריות" ענה החולד. "אכן כאלה יהיו גם העצמות שלך, כאשר הגוזל שלי יאכל את בשרך" אמר העיט וצחק. אבל גם החולד צחק "אתה רוצה להתנקם. אבל הנקמה היא תגובה של המנוצחים. מסתבר שאני באמת רואה טוב ממך, עיט." העיט התרגז כששמע את הצחוק. הרי האויבים לא צריכים לצחוק מול נקמה. "לא" אמר "לא אהרוג אותך. המוות מסיים את כל תחרות, והנקמה האמיתית היא, כשהיא חזקה מהמוות."

והעיט הוציא לחולד את עיניו וזרק אותו
חזרה לאדמה, עיוור. החולד שכב זמן
רב ללא ניע ואחר כך אמר "נעשיתי עיוור
כמו תולעת. אך השמש עדיין נשארה
יפה ועיניים של העיט עדיין לא טובים
יותר מאשר היו קודם. נשאר לי רק דבר
אחד - לא להכנע! אני אראה את מה
שאף אחד אחר לא רואה. אני אוכל
לראות שם איפה שעיני העיט לא יכולים
לחדור."

הוא אמר זאת ונכנס תחת פני האדמה.
כך הוא נעשה לחולד של היום.
ועכשיו החולדים, שחיים מתחת האדמה,
יודעים הכל. כשהם פוגשים שרף ריחני
בדרכם בתעלות תת-קרקעיות, הם
רואים מעליהם ארז גבוה. רואים אותו
טוב יותר מאלה שמתהלכים על פני
האדמה. ולפי ריח הזרעים הנובטים
החולדים רואים את בואו של האביב,
רואים את היבול העתידי בשדות. הם
הראשונים שמרגישים את רעידת
האדמה המתקרבת, או הולדת הר
הגעש. במקום העיניים צמחה להם
פרווה רגישה שנותנת להם לראות דרך
האדמה ודרך הזמן.

